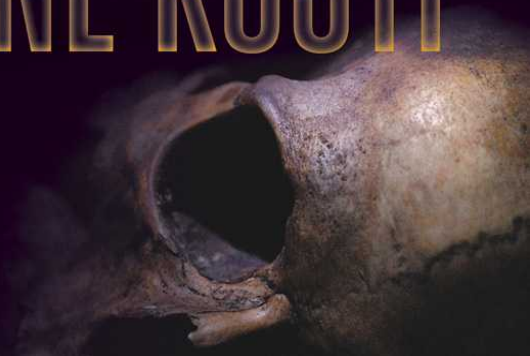

KATHY REICHS

TEMNÉ KOSTI

*Další spletitý případ
sběratelky kostí,
soudní antropoložky
Brennanové*

TEMNÉ KOSTI

KATHY REICHS

TEMNÉ KOSTI

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Temperance Brennan, L.P.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Flash and Bones*

(First published by Scribner, New York, 2011)

přeložila © 2012 Kristýna Kučerová

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616013

Declanu Rexi Reichsovi
narozenému 1. července 2010

PODĚKOVÁNÍ

Temné kosti by nikdy nevznikly bez pomoci Barryho Byrda. *Muchas gracias, Byrdmane.* Jsem tvou dlužnicí.

Scott a Tiffany Smithovi mě přijali ve svém domě a začlenili do partičky návštěvníků automobilových závodů. Díky. Stvořili jste novou fanynku. Marcus Smith a Bryan Hammond mi ukázali charlottský závodní okruh a odpovídali na nekonečný proud otázek o NASCAR a dráze. Chad Knaus, vedoucí týmu Jimmieho Johnsona, mi poskytl informace o závodních autech a týmech. Marty Smith z ESPN se se mnou podělil o pohled zasvěceného novináře. Velice si cením i pohostinnosti Brutona Smithe, kterou mi prokázal ve svém apartmá.

Doktoři Jane Brocková, Patty McFeelayová a Mike Graham mi osvětlili problematiku ricinu. Doktor William C. Rodriguez a Mike Warns mi zodpověděli snad milion otázek. Seržant Harold (Chuck) Henson z policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg mi pomohl s problematikou policie a orgánů činných v trestním řízení.

D. G. Martin se se mnou podělil o článek popisující historii závodů továrních vozů a David Perry mi velkoryse daroval knihu Daniela S. Pierce *Real NASCAR: White Lightning, Red Clay, and Big Bill France*, vydanou nakladatelstvím North Carolina Press v Chapel Hill.

Velmi si vážím neustávající podpory Philipa L. Duboise, rektora Severokarolínské univerzity v Charlotte.

Jsem velmi vděčná své rodině za jejich trpělivost a pochopení. Je úžasné, jak pořád ještě zvládají moje mrzuté chvílky.

Nejhlubší dík patří mé agentce Jennifer Rudolphové Walshové a geniálním redaktorkám Nan Grahamové a Susan Sandonové. Také

chci poděkovat všem, kteří pro mě tak usilovně pracují. Patří k nim Katherine Monaghanová, Paul Whitlatch, Rex Bonomelli, Kara Watsonová, Simon Littlewood, Gillian Holmesová, Rob Waddington, Glenn O'Neill, Kathleen Nishimotová, Lauren Levineová, Tracy Fischerová, Michelle Feehanová, Cathryn Summerhayesová a Raffaella De Angelisová. Velký dluh mám i vůči svému kanadskému týmu, zejména Kevinu Hansonovi, Amy Cormierové a Davidu Millarovi.

A samozřejmě děkuji svým čtenářům. Bez vás... k čemu by to bylo?

Jestliže jsem na někoho zapomněla, opravdu mě to mrzí. Snažila jsem se o maximální pečlivost, ale pokud i tak tato kniha obsahuje nějaké chyby, jsou zde jen mojí vinou.

1

DNES NA TEN TÝDEN VZPOMÍNÁM JAKO NA ZÁVODY V DEŠTI. Skoro každý den hřmělo a blýskalo se. Ano, začínalo jaro. Jenže těch bouřek bylo víc než obvykle.

Nakonec mi Summer zachránila život.

Vím. Zní to bláznivě.

Ale přesně to se stalo.

Temné nafouklé mraky visely nízko nad zemí, ale zatím nepršelo.

Naštěstí. Celé dopoledne jsem totiž vykopávala mrtvolu.

Případá vám to morbidní? Patří to k mé práci. Jsem soudní antropoložka. Vyzvedávám a prohlížím mrtvé, kteří nejsou v té nejlepší kondici – spálená, mumifikovaná, rozčtvrcená, rozložená, skeletonizovaná těla.

Fajn. Dneska se nejednalo tak úplně o mrtvolu. Hledala jsem zapomenuté části těla.

Krátká verze. Vloni na podzim zmizela ve vesnici okresu Cabarrus v Severní Karolíně žena v domácnosti. Před týdnem, když jsem byla na služební cestě na Havaji, se řidič nákladáku přiznal, že ženu uškrtil a její tělo zakopal do haldy písku. Horliví policajti z místního oddělení se chopili lopat a kýblů. Kostí doručili v krabici od jablečných džusů Mott mému zaměstnavateli, úřadu soudního lékařství v sousedním mecklenburském okrese.

Stále ještě dozlata opálená z Havaje jsem včera zahájila analýzu. Koster-ní soupis odhalil, že chybí jazylka, čelist a všechny horní řezáky i špičáky.

Bez zubů nelze tělo identifikovat. Bez jazylky se nedá dokázat škracení. Doktor Tim Larabee, soudní lékař okresu Mecklenburg, mě požádal, abych se na pískoviště vypravila znovu.

Když musím po někom napravovat, co podělal, obvykle mě to našťve. Dneska jsem ovšem byla v povznesené náladě.

Rychle jsem našla chybějící části a odlifrovala je do budovy úřadu soudního lékařství v Charlotte. Chystala jsem se do sprchy, na pozdní oběd a chvilku strávenou se svým kocourem.

Bylo odpoledne, za deset minut dvě. Potem nasáklé tričko se mi lepilo na záda. Vlasy jsem měla stažené do nevzhledného uzlu. Ve vlasech i spodním prádle mě škrabal písek. Přesto přese všechno jsem si pobrukovala písničku Bílej křupan od Ala Yankovice. Co říct na svou obranu? Viděla jsem jeho video na YouTube a melodie se mi zavrtala do hlavy.

Mou mazdu bičoval vítr, když jsem vplula na jižní dálnici I-85. S mírnou nervozitou jsem vzhlédla k obloze a pak zapnula rádio.

Terry Grossová se blížila ke konci rozhovoru s laureátem americké ceny za poezii W. S. Merwinem. Oběma byly povětrnostní podmínky za dveřmi mého vozu úplně fuk.

Jasně. Tenhle program se připravuje ve Filadelfii, osm set kilometrů severně odsud.

Terry vložila upoutávku na příštího hosta. Jeho jméno jsem už nezaslechla.

Píp. Píp. Píp.

Státní hydrometeorologický ústav vydává varování pro části podhůří Severní Karolíny včetně okresů Mecklenburg, Cabarrus, Anson, Stanly a Union. Očekávají se silné bouřky, které by se měly během následující hodiny rozšířit na celou oblast. Předpokládají se srážky od pětadvaceti do pětasedmdesáti milimetrů a hrozí možnost záplav. Atmosférické podmínky jsou příznivé pro vznik tornád. Zůstaňte naladěni na naši stanici, informace budeme aktualizovat.

Píp. Píp. Píp.

Sevřela jsem volant o něco pevněji a zrychlila na sto dvacet. Na tomhle úseku byla stovka, takže jsem zariskovala, ale chtěla jsem se dostat domů ještě před povodní.

Za chvíli někdo znovu skočil Terry do řeči – tentokrát to bylo tlumené *huú huú*.

Oči mi zalétly k rádiu.

Pak jsem se podívala do zpětného zrcátka a okamžitě si připadala jako blbec.

Na zadním nárazníku jsem měla přilepený policejní hlídkový vůz.

Naštvaně jsem zastavila a stáhla okénko. Když se objevil policajt, vytáhla jsem řidičák.

„Doktorka Temperance Brennanová?“

„Na fotce vypadám trošku mladší.“ Vykouznila jsem úsměv, o němž jsem se domnívala, že působí nevinně.

Muž zákona ho neopětoval. „To nebude nutné,“ řekl a ukázal na řidičák.

Zmateně jsem se na něho podívala. Mohlo mu být tak pětadvacet, byl štíhlý a pod nosem mu rašil zárodek knírku, který ustupoval doztracena. Placka na hrudi hlásala jméno R. Warner.

„Concordské policejní oddělení dostalo od ústavu soudního lékařství mecklenburského okresu žádost vás zastavit a přeměřovat.“

„Larabee za mnou poslal policajty?“

„Ano, paní. Jenže když jsem přijel na místo, byla jste už pryč.“

„A proč mi nezavolal?“

„Patrně se nemohl dovolat.“

Jistěže ne. Při kopání jsem měla iPhone schovaný v autě, abych ho chránila před pískem.

„Telefon mám v přední přihrádce.“ Není třeba strážníka Warnera znepokojovat. „Vyndám si ho.“

„Ano, paní.“

Na displeji se mi ukázaly tři zmeškané hovory od Larabeeho. Tři vzkazy. Poslechla jsem si první: „Je to na dlouho, podrobnosti ti povím, až se vrátíš. Policejní oddělení v Concordu dostalo hlášení o těle na skládce u Morehead Road. V Chapel Hill chtějí, abychom si to vzali na starost. Já jsem v pitevně. A protože jsi kousek odtamtud, tak jsem doufal, že by ses tam mohla dojet podívat. Joe Hawkins už tam míří s dodávkou, jen pro případ, že by tam opravdu bylo něco pro nás.“

Druhý vzkaz byl stejný jako první. Třetí taky, ale napjatější. Končil motivující větou: „Jsi jednička, Tempe.“

V bouřce na skládku? Jednička z toho moc velkou radost neměla.

„Měli bychom si pospíšet, paní. Za chvílku se spustí déšť.“

„Pojedu za vámi.“ Menší dávku nadšení už jsem do té věty dostat neuměla.

Warner se vrátil za volant, zahoukal a vjel na silnici. V duchu jsem proklela Larabeeho, Warnera i skládku, dlaní jsem praštila do řadicí páky a vyrazila za ním.

Provoz na I-85 byl na čtvrté hodině odpoledne nečekaně hustý. Cestou ke Concordu mi neuniklo, že exit na bulvár Brutona Smithe se proměnil v parkoviště.

A uvědomila jsem si, jaká noční můra se z téhle odbočky na Larabeeho povel nejspíš stane.

Zadní plot skládky u Morehead Road sousedí s charlottským okruhem, kde se jezdí jeden ze závodů série NASCAR. Tenhle i příští týden se tu bude závodit. Místní tisk, rozhlas i televize o tom nepřetržitě referují. Takže i já už jsem věděla, že zítřejší kvalifikační jízda rozhodne, kteří šťastlivci se postaví na start nedělního závodu All-Star.

Na automobilový týden se do Charlotte sjede dvě stě tisíc nadšených fanoušků. Při pohledu na moře SUV, karavanů, pickupů i sedanů jsem odhadovala, že mnozí z nich už do města dorazili.

Warner nám razil cestu. Já se držela za ním a ignorovala nepřátelské pohledy řidičů uvězněných v koloně.

Díky majáčku jsme se prodrali zácpou na bulváru Brutona Smithe, objeli rychlostní dráhu, závodní okruh a miliardu stánků s rychlým občerstvením. Všude kolem bylo plno potetovaných lidí v tričkách bez rukávů, kteří svírali v náručí mimina, plechovky s pivem, přenosné chladničky a rádia. Prodavači tu na skládacích stolcích pod improvizovanými stany nabízeli suvenýry.

Warner kroužil po surrealisticky tvarované dráze, několikrát zatočil a pak zastavil u domečku, jehož stěny patrně bývaly kdysi modré. Za stavením se tyčil shluk pahorků připomínajících pohoří na Marsu.

Objevil se muž a podal Warnerovi žlutou přilbu a neonově oranžovou vestu. Chvilí spolu hovořili a muž ukázal na šterkovou cestu vedoucí strmě do kopce.

Warner chvilí počkal, než jsem i já vyfasovala bezpečnostní pomůcky,

a pak jsme vyjeli. Oběma směry jezdily nákladáky, cestou nahoru jim motory hlasitě hučely, cestou dolů už jen vrněly.

Když se cesta narovнала, všimla jsem si tří mužů stojících u obrovského kontejneru. Dva měli na sobě montérky. Třetí černé kalhoty a černou košili s dlouhými rukávy přes bílé tričko. Joe Hawkins, dlouholetý vyšetřovatel MCME. Všichni tři byli vybaveni bezpečnostními pomůckami, které mi ležely na sedadle.

Warner zajel ke kontejneru a zaparkoval. Já těsně za ním.

Muži mě pozorovali, jak si vytahuju a nasazuju přilbu a oblékám vestu. Okouzlující. Dokonale se hodila k momentálnímu ne příliš uspokojivému hygienickému stavu mého těla.

„Tak jsme se tu zase sešli,“ prohlásil Joe. U hromady písku jsme se rozloučili ani ne před hodinou.

Starší muž mi podal ruku. „Weaver Molene.“ Byl zpocený a zarudlý a jeho tělo nebezpečně napínalo švy montérek.

„Temperance Brennanová.“ Vzhledem ke špíně za Moleneho nehty jsem mu sice ruku nepodala, ale nechtěla jsem být nezdvořilá.

„Vy jste koronerka?“ zeptal se.

„Pracuji pro soudního lékaře,“ odpověděla jsem.

Molene mi svého mladšího kolegu představil jako Barcelonu Jacksona. Jackson byl velmi hubený a velmi černý. A velmi, velmi nervózní.

„Jackson a já děláme pro firmu, co spravuje tuhle skládku.“

„Pěkná hromada smetí,“ řekla jsem.

„Skládka má kapacitu přes dva a půl milionu kubíků.“ Molene si přejel špinavou rukou přes obličej. „Zatracená práce. Jackson musí šlápnout na to jediný místo, kde je mrtvola. A možná že není jediný. Třeba jich tu je víc.“

Jackson upíral oči do země. Při Moleneho slovech je zvedl a zase rychle sklopil k botám.

„Povězte mi, co jste našel.“

Přestože jsem oslovila Jacksona, promluvil Molene.

„Asi bysme vám to měli radši ukázat. A rychle.“ Nacpal si kapesník do kapsy. „Bouřka tu bude cobydup.“

Molene vyrazil tempem, které bych u muže jeho rozměrů nepokládala

za možné. Jackson poskakoval za ním. Zapojila jsem se do zástupu a dávala si pozor na nerovný terén. Warner a Hawkins štrádovali vzadu.

Na skládkách jsem už kopala, takže znám tamější aroma; jemnou směs metanu, oxidu uhličitého se stopami čpavku, sulfanu, dusíku, chlordodíku a oxidu uhelnatého, který se přidává jen tak pro chuť. V duchu jsem se obrnila proti smradu. Zbytečně. Žádný tu nebyl.

Dobrá práce, chlapi. Anebo se o to postarala matička příroda. Vítr zvedal do vzduchu malé cyklony hlíny a po skládce honil celofánové obaly, plastové sáčky a roztrhané papíry.

Obešli jsme celou plochu používané skládky a pokračovali dolů z kopce kolem několika uzavřených oblastí. Starší hromady byly porostlé travou.

Čím jsme byli dál, tím víc slábl hluk nákladáků a sílilo pištění jemně seřizovaných motorů. Podle měnicí se akustiky jsem se dohadovala, že napravo za kopcem je závodní okruh.

Po deseti minutách se Molene zastavil u paty menšího kopečku. Ačkoli nahoře už odvážně rašila tráva, svah naproti nám byl rozrytý a posety odpadky jako duna v poušti nanášená větrem po dlouhá staletí.

Molene cosi řekl, ale nerozuměla jsem mu. Soustředila jsem se na odhalenou stratigrafii.

Na rozdíl od písku nebo břidlice, které tvoří metamorfovanou horninu, vrstvy téhle hory obsahovaly slisované pontiaky, kovové rámy postelí, zmačkané plechovky od coly, piksly od Pringlers a pampersky.

Molene ukázal na kráter v hnědozelené vrstvě asi dva a půl metru nad našimi hlavami a pak na předmět ležící necelé dva metry od úpatí haldy. Jeho vysvětlení přehlušil burácející hrom.

Přistoupila jsem blíž a dřepala si na bobek. Molene, Warner a Hawkins se shlukli kolem mě, ale zůstali stát. Jackson si udržoval odstup.

Před sebou jsem měla válec asi půl metru v průměru a tři čtvrtě metru vysoký. Víko bylo posunuté ke straně.

„Vypadá to na kovový sud,“ řekla jsem, aniž bych zvedla hlavu. „Je příliš rezavý, logo ani nálepka nejdou přečíst.“

„Otočte to,“ hulákal Molene. „S Jacksonem jsme to obrátili vzhůru nohama, abysme ochránili to vevnitř.“

Zkusila jsem to. Sud vážil tunu.

Hawkins si přidrepl a společnými silami se nám ho podařilo napřímít. Uvnitř byl plný tuhé černé hmoty.

Naklonila jsem se blíž. V černé náplni se cosi běhalo, ale šero před bouřkou zakrylo detaily.

Zrovna jsem sahala po baterce, když se zablesklo.

V elektrické záři zasvítila lidská ruka.

A rozplynula se ve tmě.

2

POSVÍTILA JSEM SI BATERKOU NA INKOUSTOVĚ ČERNOU HMOTU.

Bílý předmět byl bezpochyby lidská ruka.

Tuhá látka v sudu se na okrajích drolila. Odhadovala jsem to na asfalt. Podle velikosti barelu se ho tam mohlo vejít tak sto třicet litrů.

Půlminutová debata a měli jsme plán.

Warner a Jackson zůstanou na stráži a my ostatní se vrátíme do kanceláře ředitele. Ačkoli se Jackson tvářil, že by byl raději někde úplně jinde, neprotestoval.

Když jsme se s Hawkinsem a Molenem vydali na zpáteční cestu, mraky se protrhaly.

K mému údivu čekaly na cestě kousek od nás dva vozy, motory puštěné na volnoběh, stěrače v provozu. Poznala jsem řidiče Fordu Focus.

„Krucinál,“ ulevila jsem si.

„Co se děje?“ Molene za mnou ztěžka oddychoval.

„Novináři.“ Mávla jsem rukou k autům.

„Já s nikým nemluvil. Přísahám.“

„Nejspíš odposlouchávají policejní linky napojené na soudního lékaře.“

„To si děláte srandu.“

„Jsou závody.“ Ani jsem se nepokoušela skrýt své podráždění. „Vražda na okruhu, to budou šťavnaté titulky.“

Jakmile nás reportéři zmerčili, vystoupili z aut a pomalu klouzali ke kontrolnímu stanovišti. První byl muž s postavou ve tvaru houby a v ruce držel deštník. Další byla žena v pláštěnce a růžových gumovkách.

Člen ostrahy na nás vrhl tázavý pohled. Molene na něj zamával oběma rukama: „Ne.“

Po zamítnutí vstupu začali oba novináři vykřikovat do deště.

„Jak dlouho je tady to tělo?“

„Je to dívka, co zmizela z baru Carolina?“

„Nějaká souvislost se závodním okruhem?“

„Doktorko Brennanová –“

„Má soudní lékař v úmyslu –“

Hawkins, Molene a já jsme spěšně vešli do kanceláře. Dveře se za námi zabouchly a odřízly příval otázek.

„Je možné, že *se jedná* o Leonitusovic holku?“ Hawkins měl na mysli dívku, která se ztratila před dvěma roky, když po proflámané noci odešla z baru.

„Jak starý je tenhle sektor?“ zeptala jsem se Moleneho.

„Musím se podívat do papírů.“

„Přibližně.“ Sundala jsem si helmu a vestu a držela je na délku paže od sebe. Tedy ne že by to pomohlo. Kapalo ze mě zhruba stejné množství vody.

„Zónu jsme přestali zavážet v roce dva tisíce pět. Tahle oblast... hádal bych... tak konec devadesátých let, možná rok dva tisíce dva.“

„Takže to není Leonitusová,“ poznamenal Hawkins.

Ani její kousky, pomyslela jsem si.

Zatímco Molene a Hawkins odjeli s motorovou károu pro sud, zatelefonovala jsem Larabeemu. Řekl to, co jsem čekala. Uvidíme se zítra.

Takže žádné lenošení s kocourem.

Za půl hodiny už Jacksonův nález ležel na igelitové fólii v úřední dodávce a vytékala z něj špinavá, narezlá voda. Za dalších pět minut mířil k Charlotte společně se zuby a kostmi z pískovny okresu Cabarrus.

Strážník Warner mě doprovodil až na státní silnici. Pak už jsem si musela poradit sama.

Lilo, byla dopravní špička a začínaly motoristické závody; zástupy aut se táhly snad až do Minneapolisu. Naštěstí jsem jela opačným směrem, i když provoz směrem na západ taky nebyl docela plynulý. Metodou přískok a brzda jsem se sunula k domovu a v duchu přemýšlela o osobě, kterou jsme našli.

Celé tělo? Do stotřicetilitrového sudu by se vešlo, ale jen tak tak. Roz-

čtvrcené? Doufala jsem, že ne. Neúplná mrtvola by znamenala návrat na skládku a systematické prohledávání.

A tahle představa se mi ani trochu nezamlouvala.

Pátek sliboval opakování čtvrtka. Horko, dusno a další odpolední bouřky.

Mě se to netýkalo. Já budu celý den zavřená v laborce.

Po rychlé snídani sestávající z müsli tyčinky a jogurtu jsem odjela autem do centra.

Úřad soudního lékařství mecklenburského okresu zabírá jednu část fádni cihlové krabice, která kdysi bývala Searsovým zahradním centrem. V druhé polovině se nacházejí detašované kanceláře policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg. Budova, až na mírně zaoblené rohy bez jakéhokoli architektonického kouzla, stojí na rohu College Street a Desáté, jen kousíček od luxusního srdce města. Ačkoli existují plány na budoucí výstavbu a stěhování úřadu, zatím se MCME nepohnul z místa.

Mně to vyhovuje. Z domova mi to sem trvá deset minut.

Pět minut po osmé jsem zaparkovala naproti vchodu do MCME, vzala si kabelku a vykročila k dvojitým skleněným dveřím. Na druhé straně College se u zdi lemující velký prázdný pozemek rozesadilo půl tuctu chlapů. Všichni měli na sobě bizarní kombinaci otrhaných šatů, která bývá uniformou bezdomovců.

Po chodníku k budově městských služeb tlačila černoška kočárek. Občas na nerovném chodníku klopýtla.

Zastavila se, aby si popotáhla tričko bez ramínek. Oči jí zaletěly ke mně. Zamávala jsem na ni. Neoplatila mi to.

Vstoupila jsem do haly a zaklepala na okénko nad přepážkou vlevo. Na židli se otočila baculatá žena a podívala se přes sklo. Halenku měla dokonale vyžehlenou, na vlasech trvalou.

Eunice Flowersová pracuje v MCME už od osmdesátých let, kdy se úřad přestěhoval ze sklepa staré policejní stanice na současnou adresu. Od pondělí do pátku prověřuje návštěvníky, některým udělí požehnání vstupu, jiné odmítne. Taky přepisuje hlášení, zakládá dokumentaci a eviduje veškeré informace, které se objeví v průběhu analýzy těl.

Paní Flowersová se na mě usmála a bzučákem mě pustila dovnitř.
„Včera jste měla napilno.“

„Pořádně,“ odpověděla jsem. „Je tu ještě někdo?“

„Doktor Larabee přijde za chvíli. Doktor Siu přednáší na univerzitě. Doktorka Hartiganová je v Chapel Hill.“

„A Joe?“

„Odjel pro nějakého ubožáka. Našli ho v kontejneru. Bůh žehnej jeho duši. Dneska bude zase pěkné horko.“ Výslovnost samohlásek by paní Flowersové určitě vynesla roli ve filmu *Jih proti Severu*.

„A co tělo ze skládky? Je o ně zájem?“

„*Observer*. Domácí zpravodajství. Jenom za dnešek jsem brala šest telefonátů.“

Pořádkumilovnost paní Flowersové se netýká jen její vlastní osoby, ale všeho, co ji obklopuje. Kolem stolu visí v pravidelných rozestupech lístečky se vzkazy, papíry jsou srovnané na hromádkách, pera, sešívačky a nůžky uložené, když se nepoužívají. Takové pečlivosti nejsem schopná. Nyní paní Flowersová zcela zbytečně posunula fotografii svého kokršpaněla.

„Máte ty noviny?“

„Ale vrátíte mi je.“ Podala mi pečlivě složený výtisk. „Je tam kupon na dvacetiprocentní slevu prostěradel v Belku.“

„Samozřejmě.“

„Žádosti o konzultaci máte na stole. Myslím, že než Joe odešel, odvezl všechno do smradlavé pitevny.“

Úřad má dvě pitevny, každou s jedním stolem. Menší je vybavena zvláštní ventilací pro boj s nepříjemnými pachy.

Používá se pro rozložená či utopená těla. Moje případy.

Dobrá volba, Hawkinsi. Ačkoli kosti z pískovny asi smrdět nebudou, v případě oběti ze skládky nebylo pochyb. A navíc jsem neměla jasnou představu, jak dostaneme ostatky z asfaltu. Pokud jsou ve špatném stavu, bude to patrně špinavá práce.

Přešla jsem kolem boxů, v nichž sedávají vyšetřovatelé, a podívala se na tabuli na zadní stěně. Černým fixem tu bylo zapsáno pět nových přírůstků. Novorozeně nalezené mrtvé v postýlce. Muž, jehož vyplavila

voda na břeh jezera Mountain Island Lake. Žena, kterou umlátili pánevíčkou v její vlastní kuchyni na Sugar Creek Road.

Nález z pískovny dostal číslo MCME 226-11. Ačkoli kosti a zuby nejspíš patří pohřešované ženě v domácnosti, tento předpoklad se také nemusí potvrdit. Proto případ dostal nové číslo.

Ostatky ze skládky byly označeny jako MCME 227-11.

Moje kancelář je vzadu vedle kanceláří tří patologů. Pokud jde o její velikost, patrně by se používala jako sklad mopů a kbelíků, kdyby moje jméno nefigurovalo na výplatní listině úřadu.

Odemkla jsem dveře, hodila noviny na stůl, dosedla na židli a uložila kabelku do zásuvky. Na podložce ležely dvě žádosti o konzultaci, obě podepsané Timem Larabeem.

Začala jsem s *Observerem*. Článek byl na třetí straně; místní zprávy, pouhých šest řádků. Podepsán Earl Byrne, muž s houbovým tělem ve focusu.

Zmínil mé jméno a skutečnost, že ostatky byly převezeny ze skládky u Morehead Road do úřadu soudního lékařství. Domyslela jsem si, že Byrne viděl Hawkinse a Moleneho, jak nakládají sud do dodávky. Spojil to s odposlechem policejní vysílačky z Concordu a dospěl k závěru, že má dostatek solidních informací.

Fajn. Třeba nám publicita pomůže s identifikací.

Z plastových minipoliček na registračce za svými zády jsem vylovila dva formuláře, vyplnila čísla případů a stručně popsala obě sady ostatků i okolnosti jejich objevení. Potom jsem zašla do šatny, převlékla se do sálového mundúru a vykročila ke smradlavé pitevně.

Kosti z pískovny se nacházely na pultě v hnědém sáčku na důkazní materiál, do něhož jsem je sama uložila.

Sud ze skládky trůnil na vozíku, podložený zabláceným igelitem.

Jelikož pohřešovaná žena v domácnosti si do fronty stoupla dřív, rozhodla jsem se začít u ní.

Připravila jsem si foťák, posuvná měřítka a lupu, vybavila se papírovou zástěrou a rouškou a navlékla si latexové rukavice. S helmou a vestou se to nedalo srovnat, ale svým způsobem je i tenhle obleček elegantní.

Ve čtvrt na jedenáct jsem měla hotovo. Rentgeny, měření a pozorování

vání okem i mikroskopem odhalily, že kosti a zuby odpovídají zbytku kostry z pískovny. Stomatologická analýza to ještě potvrdí, ale byla jsem přesvědčená, že části, které jsem vyzvedla, patří pohřešované ženě.

A že byla opravdu zavražděna.

Jazykka, kůstka ve tvaru U v krku, vykazovala zlomeniny na obou stranách. Takové poranění téměř vždy vzniká v důsledku škrcení.

Zrovna jsem dopisovala poznámky, když zazvonil telefon. Podle melodie se dalo rozeznat, že se jedná o interní hovor.

„Mám tady jednoho pána, který by se s vámi rád sešel.“ Paní Flowersová byla hodně nervózní.

„A nemůže to s ním vyřídit Joe?“

„Ještě se nevrátil.“

„Potřebovala bych se soustředit na práci,“ vykrucovala jsem se.

„Ten pán tvrdí, že má nesmírně důležité informace.“

„Informace o čem?“

„O tělu ze skládky.“

„O tom ale ještě nemůžu s nikým mluvit.“

„Prý ví, o koho se jedná.“ Paní Flowersová mluvila tiše, ale vzrušeně.

„Že by se konečně objevil D. B. Cooper?“ Znělo to našťavaně, já vím, ale tuhle větu jsem slyšela už tolikrát...

Na chvíli zavládlo absolutní ticho.

„Paní doktorko, tenhle chlap není cvok.“

„Jak to víte?“

„Viděla jsem jeho fotku v časopise *People*.“

3

GENERACE? VÝCHOVA? HORMONY? PRAVÝ DŮVOD NEZNÁM, ALE v přítomnosti atraktivních nositelů chromozomu Y se paní Flowersová rdí a zajíká.

„Doktoro Brennanová, dovoluji vám představitel Waynea Gamblea.“

Zvedla jsem hlavu.

Ve dveřích stál urostlý muž s pronikavými černými očima a tmavě plavými vlasy sestřiženými nakrátko a sčesanými dozadu. Na sobě měl džíný a černé tričko polo s červeně vyšitým logem Hilderman Motorsports.

Odložila jsem pero.

Gamble vkročil do kanceláře a podal mi ruku. Stisk měl pevný, ale nedrtil vám dlaň jako někteří chlapi s vysokými hodnotami testosteronu.

„Posaďte se, prosím.“

Ukázala jsem na židli u protější stěny. Přesněji řečeno, necelé dva metry od mého stolu. Gamble si židli přitáhl, posadil se a položil dlaně na kolena.

„Můžu vám něco nabídnout?“ Paní Flowersová mi připomněla Marilyn, když přála panu prezidentovi všechno nejlepší k narozeninám. „Vodu? Limonádu?“

Gamble zavrtěl hlavou. „Ne, madam.“

Dál stála na chodbě jako přibitá.

„Možná by bylo nejlepší, kdybyste zavřela dveře,“ vyzvala jsem ji jemně.

S rudými tvářemi udělala, oč jsem ji požádala.

„Co pro vás mohu udělat, pane Gamble?“

Muž chvíli upíral pohled na ruce. Že by si to rozmyslel? Hledal slova?

Jeho zdrženlivost mě udivovala. Koneckonců, přišel sám. Načpak tolik opatrnosti?

„Pracuju jako mechanik Stupakovy devětapadesátky.“

Asi jsem se tvářila hodně zmateně.

„Závody série Sprint Cup? Sandy Stupak?“

„Jezdí NASCAR.“

„Promiňte. Ano. Stupak je jezdec Hilderman Motorsports. Řídí chevrolet 59. Jsem členem jeho servisního týmu.“

„Tak proto jste měl fotku v *People*.“

Gamble se ironicky zakřenil. „Dělali velký článek o závodech a já jsem se objevil na pár fotkách. Fotili ale Sandyho.“

„Jste ve městě kvůli závodu Coca-Cola 600?“ Pochlubila jsem se mizivými znalostmi o NASCAR.

„Jo. Vlastně bydlím v Kannapolisu, kousek odsud. Vyrůstal jsem tam.“ Gamble znovu zaváhal a očividně se necítil moc dobře. „Moje sestra Cindi byla o dva roky starší než já.“

Slovesný čas mi naznačil, kam tahle debata směřuje.

„Cindi se ztratila v posledním ročníku střední školy.“

Následovala další odmlka.

„V novinách jsem si přečetl, že jste na skládce u dráhy našli tělo. Tak mě napadlo, jestli to není ona.“

„Kdy vaše sestra zmizela?“

„V roce devadesát osm.“

Podle Moleneho se sud s naším neznámým nacházel v části skládky, která se v té době ještě používala. Nechala jsem si to pro sebe. „Povězte mi o ní něco.“

Gamble vytáhl z kapsy fotografii a položil ji na stůl. „Tohle jsme fotili pár týdnů před tím, než se ztratila.“

Cindi Gambleová mohla klidně pózovat v reklamě na jogurt. Měla dokonalé zuby, pleť bez poskvrnky a překypovala zdravím. Plavé vlasy sestřižené nakrátko s patkou do čela, v každém uchu stříbrný kruh.

„Ty přívěsky na náušnicích jsou auta?“ Vrátila jsem fotku.

„Cindi hrozně toužila závodit v NASCAR. Od dvanácti jezdila motokáry, dostala se do legend.“

Ve tváři se mi patrně znovu rozhostil zcela ztracený výraz.

„Malé jednodradlové motokáry. Na legendách trénujou děti, které pak většinou postoupí do opravdových závodů na krátkých oválech.“

Přikývla jsem, i když jsem tomu moc nerozuměla.

Gamble si ničeho nevšiml. Oči upíral na fotografii ve svých rukou. „Je to zvláštní, jak se život zamotá. Na střední jsem hrál fotbal a pil pivo. Cindi se kamarádila se šprtama. Milovala auta a motory. NASCAR byl její sen, ne můj.“

I když jsem se nemohla dočkat, až bude Gamble pokračovat, do řeči jsem mu neskákala.

„O prázdninách před posledním ročníkem začala Cindi chodit s klukem, co chtěl taky jezdit. Jmenoval se Cale Lovette. Na podzim Cindi a Cale zmizeli. Jen tak. Beze stopy. Od té doby je nikdo neviděl.“

Gamble se na mě podíval. Z jeho očí jsem vyčetla očekávání. A znovu oživenou bolest.

„Naši byli bez sebe. Lepili letáčky po celém městě. Rozdávali je v obchodáku. Nic.“ Gamble si otřel dlaně o kalhoty. „Musím to vědět. Může to být moje sestra?“

„Proč si myslíte, že je Cindi mrtvá?“

„Policie tvrdila, že spolu odjeli z města. Ale Cindin život se točil jenom kolem NASCAR. Chci říct, že ze všeho nejvíc chtěla závodit. A kde se začíná líp než v Charlotte? Neměla důvod sebrat se a zmizet. A navíc se nikde jinde neobjevila.“

„Proběhlo tehdy vyšetřování?“

Gamble si zhnuseně odfrkl. „Policajti chvíli čmouchali a pak dospěli k závěru, že Cindi a Cale utekli, aby se mohli vzít. Byla moc mladá, potřebovala by souhlas rodičů.“

„A vy tomu nevěříte?“

Gamble se narovnal a zase nahrbil. „Sakra, já nevím, čemu mám věřit. Cindi se mi nesvěřovala. Ale vím jistě, že naši by nikdy nesouhlasili, aby si vzala Calea.“

„Proč?“

„Bylo jí sedmnáct. Jemu čtyřiaadvacet. A paktoval se s hodně drsnejma klukama.“

„Drsnějma?“

„Rasistama. Nenáviděli černochoy, Židy, přistěhovalce. Nenáviděli vládu. Tehdy jsem měl podezření, že v jejich zmizení mají prsty právě Caleovi rasistický kámoši. Ale co by mohli mít proti Cindi? Já fakt nevím, co si myslet.“

Gamble si zastrčil fotku zpátky do kapsy.

„Pane Gamble, je dost nepravděpodobné, že by osoba, kterou jsme našli, byla vaše sestra. S analýzou jsem ještě nezačala. Když mi tu na sebe necháte kontakt, budu vás informovat, až skončím.“

Přisunula jsem mu papír a pero, Gamble něco napsal a podal mi to zpět.

„Pokud by bylo třeba, mohl byste sehnat Cindinu zubní kartu?“

„Jo.“

„Byl byste vy sám nebo někdo z příbuzných z matčiny strany ochoten poskytnout vzorek DNA?“

„Žádné další příbuzné nemáme.“

„A Lovette?“

„Myslím, že Caleův otec tady někde pořád bydlí. Jestli ho najdu, zavolám mu.“

Gamble se postavil.

Vstala jsem a otevřela dveře.

„Je mi opravdu líto vaší ztráty,“ řekla jsem.

„Prostě jedu dál, abych se udržel vepředu.“

S touhle podivnou poznámkou vyšel na chodbu.

Chvilí jsem se pokoušela vybavit si novinové články o Cindi Gambelové a Caleovi Lovettovi. Zmizení sedmnáctileté holky se určitě probojovalo do novinových titulků. V případě Angely Leonitusové určitě.

Ale na nic, co by se týkalo Gambleové, jsem si nedokázala vzpomenout.

Slíbila jsem si, že se na to podívám, a vydala se zpátky ke smradlavé pitevně.

Sud ze skládky byl na stejném místě, kde jsem ho opustila. Začala jsem ho obcházet kolem dokola a zvažovala různé možnosti. Vtom do dveří vtrhl Tim Larabee. Ještě v civilu.

Hlavní soudní lékař mecklenburského okresu je běžec. Ne že by pro

zdraví uběhl tři kilometry kolem baráku; je to nadšenec, co trénuje na maraton v poušti Gobi. A je to vidět. Larabee je šlachovitý a tváře má propadlé.

„Ježíšikriste.“ Larabeeho hluboce posazené oči se upíraly na vozík.

„Ježíšmarjá,“ kontrovala jsem. „Koukni se.“ Ukázala jsem na otevřenou stranu sudu.

Larabee k němu došel a spatřil ruku. „Máš představu, kolik tam toho je?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Kvůli kovu a hustotě materiálu se to nedá zrentgenovat.

„Odhad?“

„Někdo nacpal dovnitř tělo nebo jeho část a zalil to asfaltem. Ruka nahore vyčnívala, a když spadlo víko a asfalt erodoval, vykoukla ven.“

„Na dospělého je to dost knop, ale i to jsem už viděl. Máš nějaké časové údaje o sektoru, kde sud našli?“

„Pracovník ze skládky tvrdil, že tuhle oblast uzavřeli v roce dva tisíce pět.“

„Takže Leonitusová to není.“

„Ne, tohle je starší.“

„Od pondělka máme dalšího pohřešovaného. Muž odjel z Atlanty do Charlotte na automobilové závody. Manželka nahlásila zmizení.“ Larabee si prohlížel sud. „Jak to dostaneš ven?“

Já?

Skvělé.

I když jsem z asfaltu ještě nikdy ostatky nepáčila, už jsem dolovala kosti z betonu. Tuk z povrchových tkání vytvoří nepřilnavý povrch, takže tělo obklopí tenká vrstva vzduchu. Totéž jsem očekávala i v tomhle případě.

„Se sudem není problém. Ten rozřízneme. S asfaltem to bude horší. Mohli bychom odřezat horizontální a boční plochy a pak na vzniklý blok použít pneumatické kladivo, aby popraskal.“

„Anebo?“

„Anebo můžeme odsekat co nejvíc asfaltu a pak blok ponořit do rozpouštědla, které odstraní zbytek.“

„Jaké rozpouštědlo?“